

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/173/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8318201971
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8318201971.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD. predsedníčky senátu a sudkyň JUDr. Elišky Wagshalovej a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu Prima Banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej J. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. XXX/X, XXX XX I., o zaplatenie 872,02 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 15Csp/68/2018-61 zo dňa 13.09.2018 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v zamietavom výroku a vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 634,50 eura s 5 % úrokom z omeškania ročne od 04.04.2018 do zaplatenia v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Priznal žalobcovi náhradu trov konania vo vzťahu k žalovanej v rozsahu 32 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia ktorým sa konanie končí.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko žalovanej, výsledky vykonaného dokazovania najmä obsah pripojených listinných dôkazov ktoré špecifikoval, a uviedol, že právny vzťah vznikol na základe uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX dňa 31.03.2016 na základe žiadosti cez internet, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.000,- eur s úrokovou sadzbou 13,9 % p.a., ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej len RPMN) 16,97 %, priemernou hodnotou RPMN 19,73 %, ktorý sa zaviazala splácať 96 mesačnými splátkami s anuitnou splátkou vo výške 17,41 eura, termínom splatnosti prvej splátky k 27.04.2016 a splatnosť úveru mala nastať 27.03.2024. Výzvou zo dňa 03.04.2018 žalobca oznámil žalovanej, že žiada uhradiť dlh vo výške 967,31 eura najneskôr do 13.04.2018 z dôvodu predčasnej splatnosti celého úveru, lebo i napriek opakovaným upozorneniam žalovaná neobnovila plnenie povinností zo zmluvy.

Následne súd prvej inštancie citoval ust. § 52 ods. 1-4, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len zákona 129/2010 Z.z.), a uviedol, že právny vzťah posúdil ako vzťah spotrebiteľský. Poukázal na spotrebiteľský vzťah, postavenie spotrebiteľa ako fyzickej osoby nepodnikateľa a žalobcu ako dodávateľa pri uzatváraní zmluvy, ktorý konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Uviedol, že pri skúmaní náležitosti zmluvy zistil, že zmluva o úvere zo dňa 31.03.2016 neobsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedená len mesačná splátka sumou anuitnej splátky 17,41 eura s počtom splátok 96. Z uvedeného nevyplýva výška jednotlivých zložiek mesačnej splátky, t.j. aká výška splátok pripadá na istinu, úroky a aká výška splátok na ďalšie poplatky. Žalobca do zmluvy len uviedol celkovú splátku z ktorej nie je možné zistiť jej jednotlivé zložky. Spotrebiteľ v čase uzatvárania zmluvy, ani v priebehu trvania nemal vedomosť o tom, z akých položiek pozostáva

splátka úveru, a preto súd prvej inštancie považoval úver za bezúročný a bezpoplatkový. Poukázal na rozhodovacia prax iných všeobecných súdov. Uviedol, že žalobcovi vznikol nárok na vrátenie rozdielu medzi sumou poskytnutého úveru t.j. vo výške 1.000,- eur a úhradou žalovanou vo výške 365,50 eura, a preto uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 634,50 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 04.04.2018 do zaplatenia, podľa uplatneného nároku v súlade s ust. § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

V prevyšujúcej časti žalobu o zaplatenie 237,52 eura s prísl. a úrok vo výške 34,06 eura a úrok z omeškania vo výške 0,37 eura s prísl. zamietol. Vo vzťahu k rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 09.11.2016 uviedol, že v danom prípade sa jedná o zrejmy konflikt medzi smernicou a zákonom 129/2010 Z.z. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom smernica. Zdôraznil, že súdy rozhodujú v sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa zákona, lebo sa jedná o spory medzi jednotlivcami a z tohto dôvodu nie je možné priznať smernici priamy účinok. Vo vzťahu k skúmaniu či možno smernici priznať nepriamy účinok uviedol, že v zmysle ustálenej judikatúry súdneho dvora je rozsah a medze nepriameho účinku vyjadrený právom Európskej únie, ako aj právom vnútroštátnym. Súd posúdi či je možné uplatniť eurokonformný výklad, teda či vzhľadom na právnu povahu smernice možno jej ustanovenie aplikovať pri výklade vnútroštátneho zákona. Zdôraznil, že musí ísť o výklad v čo najväčšej možnej miere v zmysle znenia a účelu cieľa smernice, musí ísť o výklad za použitia výkladových metód podľa vnútroštátneho právneho poriadku, nesmie sa jednáť o výklad contra legem a nesmú byť porušené všeobecné právne zásady. Z tohto dôvodu skonštatoval, že smernici nemožno priznať ani nepriamy účinok lebo by sa jednalo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Navyše uviedol, že RPMN bola dohodnutá nesprávne vo výške 16,87 % namiesto správnej výšky 16,07 %.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 Civilného sporného poriadku tak že zohľadnil pomer úspechu a neúspechu strán v spore, a preto priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 32 z celkových trov konania voči žalovanej s tým, že o výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

2. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku - výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a v časti trov konania odvolanie žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci, ako aj, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázal na nedostatok náležitostí podľa súdu zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ďalej poukázal na bod 1.1 zmluvy o pôžičke v ktorom bude je odkaz na obchodné podmienky pre úvery občanom, ako aj na všeobecné obchodné podmienky spoločnosti žalobcu, ďalej na bod 2.5.3 obchodných podmienok v ktorom je popísané anuitné splácanie. Ďalej zdôraznil, že obchodné podmienky sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, v ktorých je uvedený spôsob anuitného splácania, ako aj poradie uspokojovania pohľadávky. Ďalej poukázal na ustálenú súdnu prax najvyššieho súdu ohľadne splnenia náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. a to uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, sp.zn. 4Cdo/211/2017-201 z 23.04.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018 z 17.04.2018, ako aj sp.zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018. Z uvedených uznesení vyplýva, že najvyšší súd posudzoval obdobné úverové zmluvy ako je zmluva v danej veci, pričom uzavrel, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Vo vzťahu k tvrdeniu súdu že RPMN bola dohodnutá v zmluve nesprávne vo výške 16,87 %, namiesto správnej 16,07 % uviedol, že z odôvodnenia rozhodnutia nie je zistiteľné, ktoré konkrétne zákonné ustanovenie a akého právneho predpisu sa stalo základom pre záver súdu. V tejto časti považoval napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné. Taktiež poukázal na rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít vo vzťahu k náležitostiam riadneho odôvodnenia rozhodnutia s tým, že trval na tom, že výpočet RPMN uvedený v úverovej zmluve je správny v súlade so zákonom. Navrhol zmeniť napadnuté rozhodnutie a žalobe v celom rozsahu vyhovieť. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

3. Žalovaná sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadрила.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporného poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov ďalej len CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP)

preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti zamietavému výroku a výroku o trovách konania je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil sice správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

5. Oboznámením sa s obsahom spisu, zisteným skutkovým stavom, právnym posúdením dôvodnosti uplatneného nároku, ako aj odôvodnením napadnutého rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že uplatnené námietky týkajúce sa nesprávnych skutkových zistení v dôsledku ktorých súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil považoval za dôvodné.

6. Právny vzťah medzi stranami sporu je vzťahom spotrebiteľským na základe uzatvorenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXX zo dňa 31.03.2016, ktorý vzťah súd prvej inštancie správne posúdil. Správne postupoval, ak skúmal obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúce z ust. § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. Nesprávne sa však vysporiadal, t.j. nedostatočne v odôvodnení rozhodnutia s posúdením nedostatku obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. týkajúcej sa výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Zo zmluvy je uvedené, že mesačná splátka úveru predstavuje sumu anuitnej splátky 17,41 eura s počtom splátok 96. Súd prvej inštancie pri posudzovaní tejto obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere poukázal na rozhodovaciu prax iného všeobecného súdu s tým, že vo vzťahu k právnomu záveru vyplývajúcejmu z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 09.11.2016, poukázal len na to, či možno priznať smernici priamy alebo nepriamy účinok s tým, že uzavrel, že smernici nemožno priznať priamy ani nepriamy účinok, lebo by sa jednalo v prípade nepriameho účinku o výklad vnútroštátneho zákona contra legem.

Následne sa súd prvej inštancie nevysporiadal s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, na ktorú nepoukázal, ani náležite resp. vôbec nezodôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu ako vyššej súdnej autority v zmysle ust. § 220 ods. 3 CSP. Vzhľadom na uplatnenú námietku žalobcu týkajúcu sa posúdenia obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. dovolacím súdom vo vzťahu k eurokonformného výkladu uvedeného ustanovenia, na ktoré rozhodnutia poukázal žalobca v odvolaní a to sp.zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, sp.zn. 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018 z 17.04.2018, sp.zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018, dôvodne preto namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia. Uvedené procesné pochybenie spočívajúce v náležitom neodôvodnení rozhodnutia týkajúceho sa namietaného eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vo vzťahu k rozhodovacej praxi dovolacieho súdu malo za následok, že postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva strany na spravodlivý proces.

7. Z tohto dôvodu odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v zamietavom výroku, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP z dôvodu porušenia procesných práv strán sporu, ktoré mali za následok porušenie práva na spravodlivý proces a to náležitého neodôvodnenia rozhodnutia vo vzťahu k zamietavému výroku vo vzťahu k uplatneným nárokom podľa žalobného návrhu (č.l. 3 spisu) vrátane neodôvodnenia odklonu rozhodnutia vo veci samej od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP.

Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením požiadavky spravodlivého procesu a princípu právnej istoty vyjadreného v článku 2 ods. 2 Základných princípov CSP. V systéme všeobecného súdnictva je touto autoritou Najvyšší súd Slovenskej republiky, Ústavný súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a ak sa jedná o aplikáciu úniijného práva Súdny dvor Európskej únie. Sporové strany legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej skutkovej a právnej situácie rovnakým spôsobom, ak v podobnej veci existujú publikované rozhodnutia uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do pojmu ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu patrí aj prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach

najvyššieho súdu, ale dokonca aj v jednotlivom doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia najvyššieho súdu, názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali (uznesenie Najvyššieho súdu sp.zn. 3Cdo/6/2018 z 06.03.2017).

8. V ďalšom konaní je úlohou súdu prvej inštancie opätovne sa zaoberať dôvodnosťou uplatneného nároku týkajúceho sa zamietavého výroku vo vzťahu k uplatneným nárokom podľa čl. 3 spisu. V prípade, ak súd dospeje k záveru, že svojím rozhodnutím sa odkloní od doterajšej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k posúdeniu eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. je potrebné, aby odôvodnenie rozhodnutia spĺňalo náležitosti vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2, 3 CSP. Je povinnosťou súdu dôkladne vysvetliť z akých dôvodov nemožno ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vykladať eurokonformne a z akých dôvodov došlo k odkladu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci samej v zmysle ust. § 396 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu strany v spore vyplývajúcou z ust. § 255 CSP.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.